

Letem školním světem

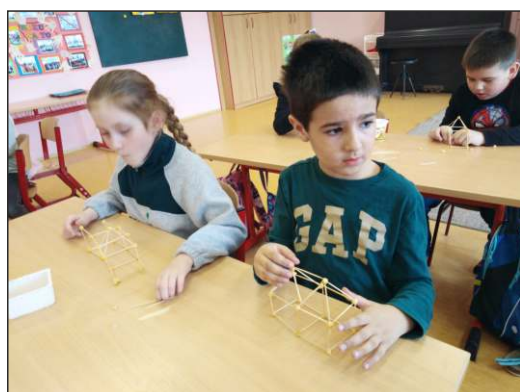
Časopis ZŠ Milady Petřkové Velký Týnec - duben 2023

POZDRAV OD PRVNÁČKŮ

Společnými silami

Hry se stavebnicemi patří mezi dětmi k nejoblíbenějším. V hodině geometrie se pustili prvňáčci do prostorové stavby z párátek. Společnými silami tak za malou chvíli vytvořili obrovský hrad, který pojmenovali **Párátkov**. Tato společná práce dokazuje, že když se každý pustí do práce s vervou, táhne se za jeden provaz a spojí se síly, dílo se podaří. To byla také hlavní myšlenka a cíl této spolupráce.

© 7x archiv ZŠ Milady Petřkové

Příběh pana Tydýta

Všechny prvňáčky ve škole krátce po jarních prázdninách potěšil interaktivní prožitkový program. „Příběh pana Tydýta“, který byl realizován lektorkami ze Sdružení D z Olomouce. Tento projekt je zaměřený na inkluzi ve školství, emoční inteligenci, vzájemnou spolupráci dětí ve třídě a stmelení třídní party. Hlavním cílem tohoto projektu je pomocí prožitku vést děti k uvědomění, aby odlišnost v kolektivu přijímaly s respektem, vážily si druhých a především samy sebe.

A o čem příběh byl? Kdo je pan Tydýt?

Tydýt je zvláštní růžový plyšový medvídek s chobotem slona, rukama a nohama jako opička, bříškem jako soudek od piva, kterého dostala malá holčička Amálka k narozeninám. Je zkrátka úplně jiný, odlišný od ostatních. Ostatní hračky se mu za jeho jinakost vysmívaly a nepříjaly ho mezi sebe. Zklamáný a nazlobený Tydýt se vydal hledat, kým vlastně je a ke komu patří. Zoufale hledal kamarády a místo ve svém životě, kde by se cítil doma. Amálka však stále plakala, ostatní hračky si uvědomily svůj díl viny a vydaly se Tydýta hledat.

Děti se aktivně účastnily děje, navrhovaly různá řešení problémů, aktivně spolupracovaly a posuzovaly chování jednotlivých účastníků příběhu. Hravou nenásilnou formou se dozvěděly, jaké problémy mohou mít jejich spolužáci, jak se cítí a jak se k nim mají chovat. Na cestě plné nástrah a dobrodružství poznaly, že se vlastně všichni potýkáme s nějakou svou jinakostí a musíme se přijmout takoví, jací jsme. Ale také přijmout i toho druhého vedle sebe.

Každá třída obdržela tuto roztomilou plyšovou hračku, se kterou si děti denně hrají, v hodinách se Tydýt zapojuje do výuky a na víkendy si ho berou s sebou domů. Učitelé v prvních třídách také obdrželi pracovní listy a metodiku, jak pracovat s inkluzí.

Se Sdružením D spolupracuje naše škola spoustu let a během školního roku na naší škole realizuje toto sdružení v nižších i vyšších ročnících spoustu projektů. Všechny jsou výborné, propracované do detailu, každé třídě tematicky šité na míru. Sama jsem měla možnost si jich s dětmi spoustu prožít. Příběh pana Tydýta se mi ale vryl pod kůži a patří k mým nejoblíbenějším, nejpovedenějším.

Tydýt se stal našim kamarádem, půjde s námi i do vyššího ročníku, pomáhá nám na sobě pracovat, abychom se naučili přijmout odlišnost svou i druhých jako běžnou součást života. Moc děkujeme za tento příjemný zážitek!

Co se děje u druháků?

V měsíci březnu za děti 2. tříd přišly lektorky ze Sdružení D Olomouc. Měly připravený dramatický program vycházející z klasické pohádky Maruška a medvědi. Děti se formou hry učily řešit situace, ve kterých poškodí cizí věc, i když to nebylo se zlým úmyslem. Program byl zaměřen na prevenci rizikového chování, osobnostní růst a rozvoj vyjadřovacích schopností. Děti nadšeně spolupracovaly, měly spoustu nápadů a vše si užily.

Hana Tomášková

© 2x archiv ZŠ Milady Petřkové

VÝTVARNÉ OKÉNKO Malba akrylovými barvami

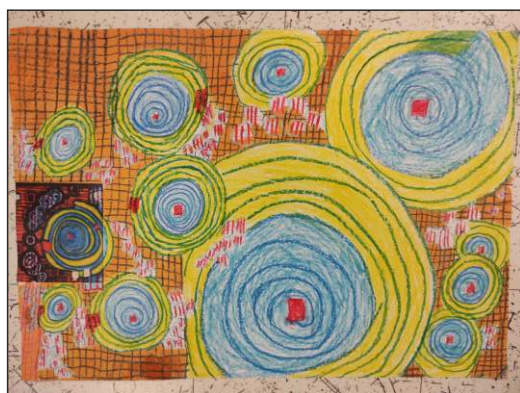
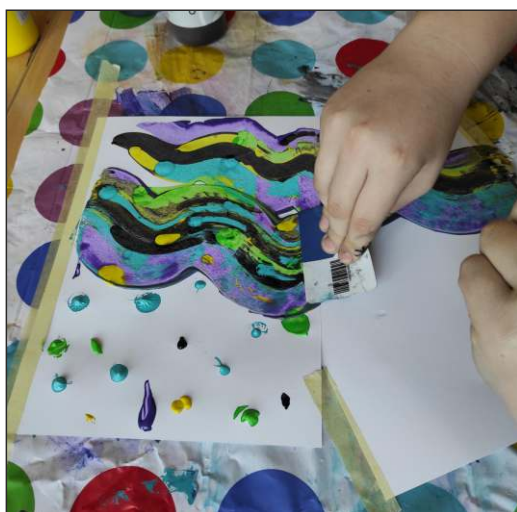
Hundertwasser

V hodinách výtvarné výchovy dokončovali osmáci podle sebe dílo známého umělce Friedensreicha Hundertwassera.

Friedensreich Hundertwasser (vlastním jménem Friedrich Stowasse) byl rakouský umělec a průkopník ekologického přístupu k životu. Proslavil se především jako architekt, malíř a grafik.

Ve **výtvarném kroužku** jsme zkusili malbu akrylovými barvami roztrhanou pomocí karty. Vznikaly překvapivé abstraktní obrazy, se kterými nejspíš budeme ještě pracovat. Děti postupně přicházely na to, jaké barvy se k sobě hodí, kolik barvy použít a jak správně naklonit kartu.

Gabriela Navrátilová

© 6x archiv ZŠ Milady Petřkové

BESEDA S NOVINÁŘEM

Ve středu 22. února proběhla v 7. třídě ZŠ Milady Petřkové ve Velkém Týnci zajímavá hodina občanské výchovy. Žáky zde navštívil sportovní redaktor deníku Mladá fronta DNES Jan Dočkal. Vyprávěl žákům o tom, jak probíhá práce novináře a co všechno obnáší.

Zkušený novinář si často námět článku volí sám, zatímco novináři, který s novinářinou teprve začíná, určuje téma článku jeho nadřízený.

Jan Dočkal zdůraznil, že při psaní článku si novinář musí vždy ověřit zdroj informací. To může učinit tak, že přijede přímo na konkrétní místo, nebo může využít informace od spolehlivých lidí, kteří na daném místě jsou. Vždy je třeba informace ověřit z více zdrojů. Novináři někdy svůj zdroj informací chrání, aby nedošlo k ohrožení tohoto zdroje. Novinář své články často doplňuje fotografiemi, které se vztahují k textu.

Po napsání článku předloží novinář text šéfredaktorovi, který text buď schválí, nebo jej nechá přepracovat. Po schválení obsahu článku kontroluje text ještě korektor, což je člověk, který opravuje pravopisné chyby. Teprve potom může jít článek do tisku. Noviny se tisknou brzy ráno nebo již v noci, proto všechny články musí být připraveny o den dříve.

Žáci se na besedě rovněž dozvěděli, že na hlavní straně novin bývá otištěn ten článek, který čtenáře zajímá nejvíce, a také to, že pod každý článek musí být uvedeno jméno nebo zkratka novináře, který článek napsal.

Michal Formánek, 7. B

V únoru proběhla pro sedmé ročníky naší školy beseda se sportovním novinářem Janem Dočkalem. Bavili jsme se o jeho práci, různých médiích a jak to chodí v novinářině. Většinou nám něco povídal on, ale v průběhu jsme se ho mohli ptát i my, a dokonce jsme si zahráli hru na novináře. Říkal nám spoustu zajímavých informací, které jsem nevěděla. Například od kolika na sobě nezávislých zdrojů se daná informace musí ověřit. Myslela jsem si, že stačí čtyři zdroje, ale prý je potřeba ještě víc. Pan Jan Dočkal, jak už jsem zmínila na začátku, je hlavně sportovní novinář. Proto jsme se od něj například dozvěděli, že když je někde nějaký velký

fotbalový zápas, který začíná třeba až v 9 hodin večer, tak na něj musí jet a článek o něm psát už v průběhu zápasu. Uzávěrku článků do novin mají totiž někdy v jedenáct hodin večer a po zápase, který končí ve 22:45, by to za patnáct minut doopravdy nestihl. Říkal nám toho hodně a já jsem nepřestala žasnout, protože jsem toho o novinářině vlastně moc nevěděla. Proto se mi tato hodina občanské výchovy líbila. A nakonec jsme dostali i noviny! Do budoucna být novinářkou nejspíš neplánuji, ale i tak si myslím, že je to sice obtížná, ale velmi zajímavá práce.

Lucie Strejčková, 7. A

Na naši školu zavítal novinář pan Jan Dočkal. Povídal si s námi o své práci. Je to novinář, který píše o sportu do novin Mladá fronta. Popisoval nám, jak probíhá jeho pracovní den a jaké to je být novinářem. Pokud nás něco zajímalo, zeptali jsme se ho a on nám na naše dotazy odpovídal. Moc se mi povídání s ním líbilo, protože jsme se seznámili s prací novináře. Práce je to časově náročná a také zodpovědná... Někdy bych si chtěla zkusit být novinářkou.

Monika Řezníčková, 7. B

22. února k nám dorazil redaktor novin Mladá fronta. Co jsem si z jeho návštěvy odnesl?

1. Význam zpravodajství: Noviny jsou zdrojem informací a je důležité mít přístup k různým zdrojům informací, abychom byli dobře informováni.
2. Proces tvorby článku: Prvním krokem při tvorbě zpravodajských článků je najít si informace. Druhým krokem by mělo být dané informace ověřit, zda jsou pravdivé. Třetím krokem je ověřené informace prezentovat ve srozumitelné formě pro čtenáře.
3. Zodpovědnost: Měli bychom si uvědomit, že máme pouze my sami zodpovědnost za to, co si přečteme a jaké informace sdílíme dál. Je důležité nevěřit všemu, co čteme.
4. Práce redaktora novin je zajímavá a důležitá.

Martin Břeň, 7. B

SPORTOVNÍ OKÉNKO

Dívčí týmy postupují do krajského kola!

Měsíc s měsícem se sešel a opět jsme se zapojili do okrskového kola basketbalové soutěže. Tentokrát byla pořadatelem Velká Bystřice a tamější základní škola. Opět se do bojů v košíkové zapojily Základní škola Tršice, Základní škola Velký Újezd, Masarykova základní škola a mateřská škola Velká Bystřice a Základní škola Milady Petřkové Velký Týnec.

Nejprve se 22. března vydaly do Velké Bystřice týmy děvčat. Mladším i starším žákyním se dařilo a v obou kategoriích si odváží děvčata nejen první místo, ale i postup do krajského kola!

Děvčata, děkujeme za reprezentaci!

BLAHOPŘEJEME!

22. 3. se uskutečnilo okrskové kolo basketbalového turnaje mezi chlapci. Mladším žákům se vůbec nedařilo, skončili na 4. místě, starší žáci si odváží druhé místo.

Výsledek chlapců Velkého Týnce:

Mladší kategorie (7. tříd) 4. místo
Starší kategorie (8. a 9. tříd) 1. místo

Výsledky dívek Velkého Týnce:

Mladší kategorie (7. tříd) 1. místo
Starší kategorie (8. a 9. tříd) 1. místo

4x archiv ZŠ Milady Petřkové

Nahlédněte s námi do hodin chemie a fyziky aneb pokusy nás baví!

3x Hana Dočkalová

Na třením zelektrovaný plastový kelímek se nám ze směsi kuchyňské soli a pepře přichytily částičky pomletého pepře

V kádince spolu reagovala jedlá soda s octem a prostředkem na nádobí

V hodině fyziky probíhaly v pátek 17. března laboratorní práce na téma ARCHIMEDŮV ZÁKON

ZEMĚPISNÁ OLYMPIÁDA

V minulém čísle školního časopisu jsme vás informovali, že 22. února se naši žáci Tereza Jassenková, František Kovář a Aleš Piterka zúčastnili okresního kola zeměpisné olympiády. Všem děkujeme za reprezentaci školy.

František Kovář se umístil na krásném 7. místě! Na pomyslnou „bednu“ ve vědomostní soutěži chybělo osm bodů. Františku, blahopřejeme k parádnímu úspěchu!

ZE ŽIVOTA 4. A

Když jaro přichází

Jaro. Toto slovo je plné optimismu. Pro nás žáky je spojené nejen s obdobím jarních prázdnin, ale také s učním, novou energií a tradicemi. Žáci 4. A pocítili vůni jarního trávníku a prvních jarních rostlin. Pomocí tupování zhotovili jarní trávník. Po zaschnutí zelené barvy na něm vyrostly petrklíče, sněženky, krokusy a další jarní rostliny. Prostředí naší třídy hned ožilo a my žáci jsme nezůstali pozadu. Kromě tvořivých činností jsme „pařili“ na počítačích a učili se ze všech sil! Hodně zábavy jsme si užili také při kreslení zajíců, mezi které jsme mohli nenápadně ukrýt jiného živočicha, a vznikl tak hlavolam. Ptáte se, jestli jsme si to užili? Ano, moc nás to bavilo!

Barbora Hadačová, Alice Bezděková

Jaro a návrat do lavic

Po jarních prázdninách jsme se museli vrátit do lavic. „Ach jo!“ Jestli si myslíte, že jsme měli málo práce, tak to se mýlíte. Nejen že jsme se učili a zdokonalovali se, ale také jsme tvořili. Kromě jarního trávníku s kytičkami či krásně barevných pastelových zajíců z našich polí jsme vyráběli vlastivědné leporelo, které nám sloužilo k zopakování dějepisného učiva. Leporela se nám všem moc povedla a určitě nám poslouží i v příštím roce.

Novotná Klára, Koutná Veronika, Talová Tina

Příchod jara

Žáci ze 4. A už se těší na jaro. Zima byla hodně dlouhá a bez sluníčka. Jaro, nám chybějící teplo, barvy a Velikonoce jsme nadšeně zpracovali v několika hodinách. Například téma živočichové našich polí jsme využili ve výtvarné výchově. Zajíc v symbolických velikonočních barvách oživil naši nástěnku ve třídě. A co víc? Ti šikovnější obohatili svůj výtvar také ukrytím jiného živočicha, který žije v ekosystému našich polí. Jako bonus jsme si nejen procvičili učivo přírodovědy, ale také se krásně jarně naladili a moc jsme si to užili.

Zuzana Urbánková, Melanie Kufriková

Jarní bádání

Předjarní období v naší třídě opět přineslo nejen učení, ale také bádání. Jak jistě víte, na jaře se příroda probouzí k životu, což jsme měli možnost si ověřit i v rámci výuky. Náš spolužák přinesl do školy pecku z avokáda a po domluvě s paní učitelkou jsme měli za úkol bádání nad vznikem nové rostliny. V rámci pracovních činností jsme podle daného postupu napíchlí pecku na párátko a zavěsili do kelímku s vodou. Nyní sledujeme změny a zaznamenáváme vývoj nové rostliny. Snad se nám dílo podaří a společně vypěstujeme novou, novou „život“.

Matyáš Kubík, Natálie Dobiášová

Planetárium

Jaro už je za dveřmi. Žákům skončily jarní prázdniny, ale návrat do školy nám zpříjemnila návštěva planetária v tělocvičně naší školy. Divíte se, kde se v tělocvičně vzalo planetárium? Bylo totiž mobilní a připomínalo obrovskou kouli. Nejprve jsme přemýšleli, co to je, ale potom nám to došlo. Celá situace připomínala kino na stropě. Leželi jsme

a koukali se vzhůru. Bylo to vzrušující a neobvyklé. Jsme rádi, že díky „vesmírné návštěvě“ a mobilní nafukovací „bublině“ jsme se dozvěděli mnoho zajímavých věcí o vesmíru, který je součástí neživé přírody, našeho učení a navíc nás to bavilo.

Klárka Novotná, Ondřej Zapletal

Jarní tvoření

Když jaro přichází a zima odchází, je čas, kdy „bojuje“ zima s jarem. Jaro už by chtělo tvořit stejně jako my žáci „čtvrtáci“. Snažili jsme se opravdu ze všech sil. Hodiny jsme obohatili opakováním formou leporela či kresbou zajíců, které jsou jedním ze symbolů jarních svátků a také součástí našeho učiva. Naši jsou však netradiční, veselí, barevní a někteří dokonce s brýlemi či klobouky. Nejvíce mě bavilo jejich vybarvování pomocí roztírání suchého pas-telu. Já osobně jsem si to moc užil.

Antonín Zatloukal

Příchod jara

Neuvěříte, co jsme si zase zažili ve 4. A třídě. Nelenili jsme a vyráběli jsme. Protože se ještě prolíná odcházející zima s jarním počasím, které už občas klepe na dveře, zhotovili jsme nejen jarní trávníky, ale také sovice sněžní. Ty nám dali hodně zabrat. Ptáte se proč? Sovice je samotářský a mohutný pták. Tělo má pokryto peřím, a právě trhá pírek z novinového papíru dalo našim prstům pořádně zabrat. Výsledek však byl hodně povedený. Ptačí tělo na omak opravdu připomínalo heboučké peří. Kdybyste to chtěli někdy vyzkoušet, stojí to za to!

Klára Nováková

CO VY A MEZINÁRODNÍ DEN ŽEN?

My si myslíme, že silné a významné ženy si musíme připomínat. Neustále a pořád!

„Ženy, které mění svět“ – tak znělo zadání pro devěťáčky. Měli si vybrat jednu významnou ženu (ze současnosti, z minulosti) a vytvořit o ní informační plakátek. Samozřejmě si měli také nejdříve načíst dostatek informací z různých zdrojů a přepsat je svými slovy. Svou práci pak představili ostatním a popovídali nám, koho a proč si zvolili. Své povídání doplnili citátem své osoby. Potrénovali jsme mluvený projev. Byla to příjemná hodina plná inspirativních žen. A která je ta vaše „NEJ“ žena hodna obdivu? ©

Marie Curie-Sklodovská

Narodila se ve Varšavě roku 1867.

Byla významnou polskou vědkyní.

Ve Francii, kde strávila většinu svého života se zabývala výzkumy v oblasti fyziky a chemie.

Jako první žena v historii složila přijímací zkoušky na fakultu fyziky a chemie pařížské Sorbonny ale také jako první žena získala Nobelovu cenu, a to dokonce dvakrát.

Poprvé v roce 1903 za fyziku za výzkum radioaktivity společně se svým manželem Pierrem Curiem a Henrim Becquerelem a podruhé o osm let později za chemii za objevení prvků radia a polonia a za izolaci čistého radia.

Během první světové války navrhla Marie Curie převratné rentgenové vybavení, díky kterému se dalo rychle diagnostikovat zranění a provést co nejnrychlejší operace. To ve velké pomohlo více než jednomu milionu vojáků.

Marie Curie-Sklodovská zemřela v červenci 1934 na leukémii pravděpodobně způsobenou dlouhým vystavováním se radioaktivnímu záření.

M. Curie

Ada Lovelace

Augusta Ada Byron, hraběnka z Lovelace se narodila 10. prosince 1815 v Londýně – úmrtí 27. listopadu 1852.

Byla to matematická a první programátorka na světě, která je známá detailním popisem fungování Babbageova mechanického počítače (analytického stroje), jehož podporovala i finančně.

Mezi její poznámky k analytickému stroji byl algoritmus Bernoulliho čísel, který je považován za první algoritmus zpracovatelný počítačem.

Věnovala se také vizím ohledně pokročilých schopností počítačů: skládání hudby, kreslení obrázků a ke spolupráci jednotlivců a společnosti.

Její otec byl básník lord George Gordon Byron a matka Anna Isabella Byronová

Na její počest byl pojmenován programovací jazyk Ada (1979) a zkratka kryptoměny Cardano - ADA

Marie Terezie

byla arcivévodkyně rakouská, královna uherská, královna česká a markraběnka moravská.

Narodila se ve Vídni, vládla od 20. října 1740 až 29. listopadu 1780

Zavedla sčítání lidu a povinnou školní docházku. Za její vlády vyrůstaly manufaktury, stavěly se nemocnice, trestní právo bylo sjednoceno v tereziánském zákoníku, zakázala mučení a také zavedla evidenci obyvatel.

Reformní trestní zákoník Marie Terezie skoncoval například s popravami za čarodějnictví.

S manželem Františkem I. Štěpánem Lotrinským měla 16 dětí

MARY KOMOVÁ

BOXERKA (NAR. 1983)

prezdivána jako "MC Mary Kom" a "Velikolepá Mary" se narodila v zemědělském Manipuru v Indii, pomáhala rodičům na rybných polích

Zahledla záznam zápasu boxera Muhammada Aliho, pro tento sport se nadchla

Trenovala tajně, otec měl striktní představy o tom, co by dívky měly a neměly.

V roce 2000 vyhrála mistrovství Manipuru v boxu, otec se o vítězství dočetl v novinách a ještě tři roky s ní nesouhlasil a nepodporoval ji.

V roce 2002 vybojovala své první vítězství na Mistrovství světa v amatérském boxu, o rok později na Mistrovství Asie v boxu žen.

V roce 2012 se stala první indickou boxerskou, která se kvalifikovala na olympijské hry. Domů se vrátila s bronzovou medailí.

Založila akademii na výuku boxu pro děti z chudých rodin.

NIKOMU NEDOVOLTE ABY VÁM ŘÍKAL, ŽE JSTE SLABÁ, PROTOŽE JSTE ŽENA!

ESTER LEDECKÁ

* 23.3.1995

ŽIVOTOPIS

Ester Ledecká je česká lyžařka a snowboardistka. Je dcerou známého zpěváka Janka Ledeckého. Její maminka se dříve věnovala krasobruslení. Její kariéra započala ve Spindleru Mlýně. Na základní školu nechodila, vyučoval ji doma tatínek. Ester miluje sport!

SPORT

Ledecá se poprvé zúčastnila Mistrovství světa už v 15ti letech!!! Ester je jako první v olympijské historii vyhrála na jedné zimní olympiádě v roce 2018 ve dvou různých sportech! České republice dala slávu, úspěch a obrovskou hrdost. Údajně se nemohla rozhodnout jakou disciplínu dělat, proto dělá obě (alpské lyžování a snowboard). Na olympijských hrách v Pekingu dominovala v jízdě na snowboardu a skončila jednoznačně první!

Líbí se mi, že si Ester stojí za svým a ví, co chce! Je pro mě velkým vzorem v lyžování a moc ji obdivuji!

Eliška Junková

(16. listopadu 1900 – 5. ledna 1994)

- narozená jako Alžběta Popelnicová
- česká automobilová závodnice
- nejprve jako spoluzávodnice svého manžela Cejka Janka
- nejrychlejší ženou světa
- za své úspěchy získala ocenění Zasloužilá mistryně sportu
- největším úspěchem bylo páté místo z její samostatné éry v závodech Targa Florio
- mezinárodní závod Zhenav – Jilovité vyhrál v absoluci kladivkací a stala se tak první ženou na světě, které se to povedlo
- ve 20. letech 20. století byla nejrychlejší ženou světa a jako jediná žena v historii Grand Prix se dokázala vyrovnat nejlepším jezdcům této soutěže
- napsala knihu Mě vzpomínka je Bugatti
- psala motoristické sloupky do časopisu Za volantem
- měla celou sedm sourozenců, z nichž se však dospělou dožili jen čtyři
- protože toužila cestovat, učila se jazyky
- kněžna v roce 1928 a dále se věnovala organizační práci v motoristickém sportu

„Dokázala jsem ve svém oboru, že se žena může vypracovat na úroveň nejlepších mužů, ale to není tak úžasný. Důležitější je důkaz, že se může vypracovat podle svých přirozených ženských vlastností a schopností. Jsme příliš nakloněny vysvětlovat své nezdary reptáním na přírodu. Užitečnější je méně se dřít a více trénovat. Pak se ukáže, že lektér handicapů jsou překonatelné.“

Amelie Earhart

Amelia Mary Earhart byla americká letkyně, která v roce 1928 jako první žena přeletěla Atlantský oceán.

Narodila se 24. 7. 1897 v Atchinsonu.

V letadle poprvé seděla v roce 1920. Hned o rok později si udělala letecké lekce a koupila si letadlo.

Vytvořila rekord jako první žena která letěla ve výšce 4250 metrů.

V roce 1923 dostala jako teprve šestnáctá žena v historii licenci od Mezinárodní letecké federace.

Dne 17. června 1928 vzletěla z Kanady a absolvovala přelet nad Atlantikem ovšem pouze jako spolucestující.

Znovu přeletěla Atlantský oceán 20.–21. května 1932. Tentokrát letěla sama a stala se tak první ženou, která uskutečnila sólový přelet Atlantiku.

Umřela 2. července 1937 když se při jejím letu v Pacifiku stratil rádiový signál a letadlo zmizelo. Úředně byla prohlášena za mrtvou 5. ledna 1939.

Letem školním světem připravuje Základní škola Milady Petřkové Velký Týnec. Redakce a jazyková úprava Lenka Mužíková. Vychází jako příloha Týneckých listů.

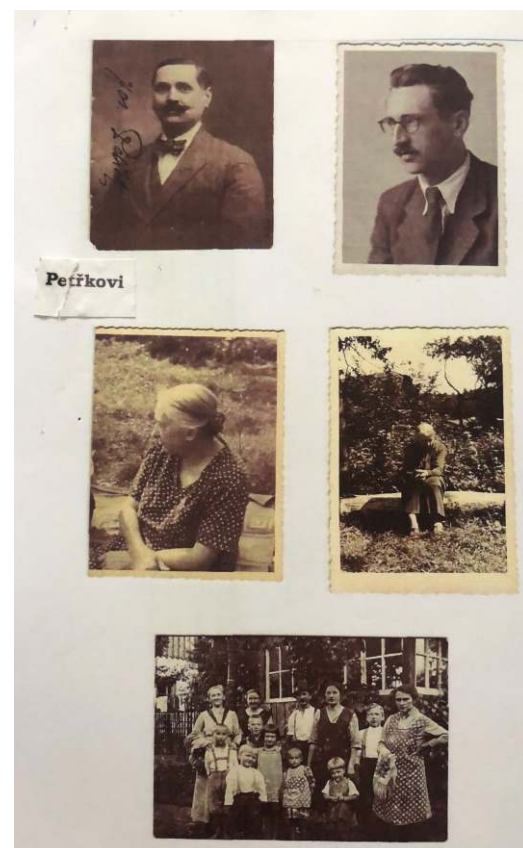
Zapomínat je snadné aneb historie, která nesmí zmizet

V letošním roce uplyne 80 let od smrti Milady Petřkové. Ženy, jejíž jméno patří neodmyslitelně do názvu naší školy. Kdo vlastně byla a proč bychom měli být hrdí na to, že naše škola nese její jméno? Do „pátrání“ po stopách Milady Petřkové se se mnou pustily žákyně 9.B třídy, Sylva Skácelová, Julie Valachová, Barbora Králová a Sofie Koblihová.

Taťana Hanušková, učitelka dějepisu

Milada Petřková

V letech 1937-1941 působila jako odborná učitelka na škole ve Velkém Týnci, kde učila češtinu, literaturu, němčinu a občanskou nauku.

Rodina Petřkova (zleva: syn Miroslav, Josef Petřek, dcera Květa, maminka Marie a další děti Zdenka, Marie, Milada, Věra, Emil, Jaroslav a Jiřina. Fotografie poskytla paní Hana Ševčíková

Otec Milady a Vladimíra, **Josef Petřek**, pocházel z Horních Pasek, patřících k Rožnovu pod Radhoštěm. Byl zásadovým pedagogem, sokolem a nadšeným zastáncem a šířitelem suverenity Československa.

Matka, **Marie Petřková**, byla vzdělaná žena z učitelské rodiny. Vytvářela zázemí pro výchovu deseti dětí, jimiž bylo manželství požehnáno. Vyrůstaly v prostředí naplněném vzděláním, vlastnictvím a upřímnou lidovou zbožností.

Sourozenci: Jaroslav Petřek, Jiřina Petřková, Vladimír Petřek, Květa Petřková, Marie Petřková, Věra Petřková, Zdena Petřková, Emil Petřek, Miroslav Petřek.

Rodina Petřkova. Nedatováno

Cestou z Lošové červenec 1940 - Milada, Vladimír

Ze vzpomínek rodiny na Miladu Petřkovou

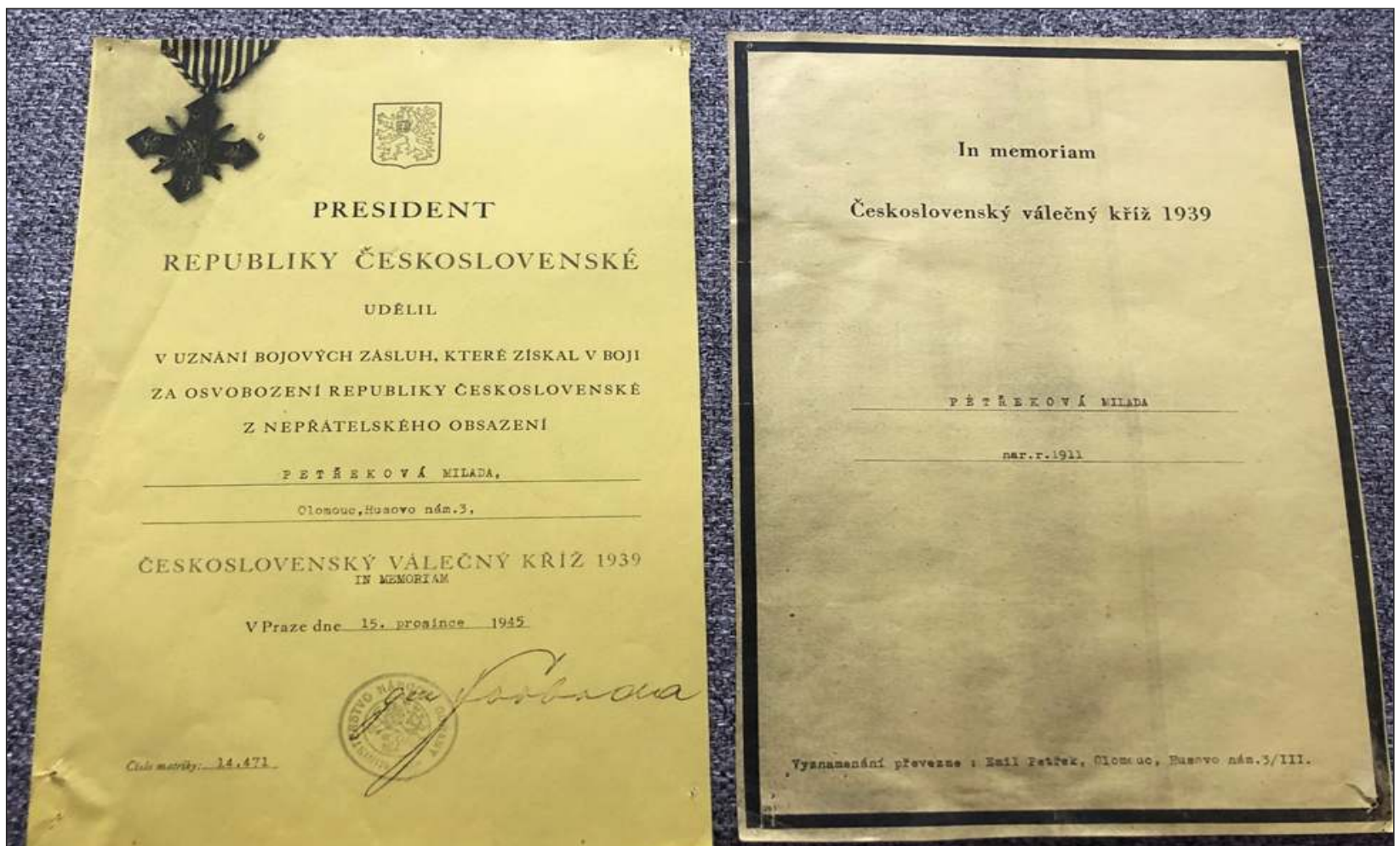
Neznala jsem veselejšího člověka, než byla Milada. Od ní se mohl člověk mnoho naučit. Nemám na mysli jen její skvělou znalost literatury a umění vůbec, ale také její psychologický talent. Měla lidi opravdu ráda a měla pochopení pro jejich slabosti, uměla však také spolehlivě odhalit všechno falešné, předstírané a neupřímné. Na druhé straně byla velmi lidská, soucitná.

Myslím, že ji žáci měli rádi, protože ona především měla ráda je. Když si nosila domů na opravy jejich úkoly, přečetla nám z nich někdy něco hezkého, něco, co se jí líbilo. Na první verš z básničky, kterou jeden žák napsal, si pamatuju. Začínala: "Z těch teplých peřin musí člověk vstát, to není, jako kdoby mohl ještě chvíli spát.."

Není z toho vidět, že měla svoje žáky opravdu ráda? Děti se nebály svěřovat se jí. Důvěřivě jí vyprávěly, - hlavně děvčata, - jaká mají nejrůznější přání, čím by chtěly být i jak by se rády oblékaly. To všechno vedlo k tomu.

že jim mohla laskavě a nenásilně vštěpovat, co je v životě člověka užitečné a dobré a co vede k dobrým vztahům s druhými lidmi.

Jejich škola jednou chystala divadelní představení. Při té příležitosti jsem na tom taneční vložkou podílela i já a Květa, nejmladší sestra. Při veřejných produkcích rytmické školy v Olomouci nám dvěma vždycky svěřovali hlavní části programu. Tak jsme si tehdy v městském divadle v Olomouci půjčily krásné lehoučké vlající šaty a tančily jsme víly. Milada nám k tomu hrála na klavír. Líbilo se to, musely jsme to opakovat. - Miladě zkrátka na škole záleželo a byla tam šťastná.

ATENTÁT NA HEYDRICHA

... z dobového kontextu...

Reinhard Heydrich

prominentní nacist, blízký spolupracovník Heinricha Himmlera, třetí nejvyšší představitel SS (obergruppenführer SS), generál policie, šéf Hlavního úřadu říšské bezpečnosti (RSHA) a Bezpečnostní služby (SD), v letech 1941–1942 zastupující říšský protektor Protektorátu Čechy a Morava.

Byl jedním z hlavních organizátorů holocaustu.

Dne 27. května 1942 byl na Heydricha spáchán atentát, který provedli českoslovenští parašutisté vyslaní z Anglie (operace Anthropoid).

Na jeho následky posléze zemřel.

Atentát na Heydricha přispěl dle historiků k tomu, že Britové definitivně uznali Edvarda Beneše za legitimní hlavu Československa.

Akt byl považován za nejvýznamnější odbojový čin v okupované Evropě.

Nejen Británie a Francie, ale i Itálie odvolaly své podpisy pod Mnichovským diktátem.

ATENTÁT NA HEYDRICHA

Dne 21. května 1942 v Praze byl spáchán atentát na tehdejšího říšského protektora Reinharda Heydricha. Ten byl těžce zraněn a na následky zranění zemřel. Útok provedli dva členové československého odboje Jozef Gabčík a Jan Kubiš. Po atentátu se Gabčík a Kubiš ukrývali v kostele sv. Cyrila a Metoděje, kde je nakonec nacisté odhalili. Všichni členové ukrytí v kostele zemřeli. Následky atentátu byly velmi tvrdé. Bylo zahájeno tzv. konečné řešení židovské otázky, což byl plán na vyhlazení židovského obyvatelstva. Nacisté také zpřísnili svoje represe a masově popravovali obyvatele. V reakci na tyto události se zintenzivnil československý odboj, který vedl k osvobození země v roce 1945. Atentát na Heydricha se stal symbolem odboje proti nacistickému režimu a dodnes je považován za jednu z nejznámějších akcí odboje během druhé světové války.

Milada Petřková

Letos to bude 80 let od smrti Milady Petřkové. Narodila se 13. 11. 1911 a zemřela 24. 4. 1943 v polském koncentračním táboře Osvětim. V letech 1937–1941 učila na základní škole ve Velkém Týnci. Vyučovala češtinu, literaturu, němčinu a občanskou nauku.

Smrt Milady Petřkové souvisela s atentátem na říšského protektora Reinharda Heydricha, kdy její bratr Vladimír Petřek poskytl v Praze úkryt vykonavatelům atentátu.

V červenci 1942 byla zatčena spolu se svými rodiči a sourozenci. Nejdříve byla vězněna v Olomouci a poté v Brně. Tam na ni vystřelil strážný SS a těžce ji zranil na krku. Ale ani těžké zranění nezabránilo převozu do Osvětimi, kde zahynula.

Vladimír Petřek

Byl pravoslavný kněz. Narodil se 19. června 1908 v Olomouci. Rodina byla velmi početná, měl ještě 8 sourozenců včetně Milady Petřkové.

Od začátku druhé světové války se zapojil do protinacistického odboje. Vydával falešné křesťanské listy pronásledovaným Židům. Po atentátu na říšského protektora R. Heydricha poskytla pravoslavná církev atentátníkům úkryt v kryptě svého katedrálního chrámu. Po odhalení byli vzápětí zatčeni všichni, co se podíleli na jejich skrývání. Po krátkém, ale tuhém boji ukončili parašutisté v beznadějně situaci boj sebevraždou.

Petřek byl odsouzen mimořádným soudem k smrti. Popraven byl na Kobyliské střílnici 5. září 1942 ve věku 34 let.

J. Valachová, B. Králová, S. Koblíhová

Atentát na Heydricha

27. 5. 1942

POD VYCHOVATELNOU
PRAHA - LIBEŇ

- 1 Heydrichův vůz v zatáčce zpomalil také vzhledem k jedoucí tramvaji.
- 2 Do cesty vozu nejdříve vstoupil Gabčík, který se pokusil vystřelit ze samopalu. Zbrani se ale v hlavní vzpřičil náboj a nevyšla ani rána.
- 3 V záloze byl však ještě Kubiš, který neváhal a na vůz hodil bombu, jejíž úlomky Heydricha vážně zranily.

Říšský protektor Reinhard Heydrich

Jan Kubiš, Jozef Gabčík
Členové výsadku Anthropoid

místo po činu / místo dnes

Český rozhlas

foto: Bundesarchiv, CC BY-SA 3.0; archiv Eduarda Stehlika, cs-ŠJÚ

Úkryt parašutistů po atentátu na Heydricha

18. 6. 1942

Staroměst. nám., Měšterské nám., Karlovo nám.

Adolf Opálka, Jan Kubiš, Josef Bublík, Jozef Gabčík, Jaroslav Švarc, Jan Hrubý, Josef Valčík

kostel sv. Cyrila a Metoděje v Resslově ulici v Praze

díra, kterou vykopali, aby se dostali do odpadní stoky

okno, do kterého střílela jednotka SS

Český rozhlas

Hrdinové z kostela sv. Cyrila a Metoděje v Resslově ulici v Praze

npor. Adolf Opálka

čet. Jan Hrubý

rt. Jaroslav Švarc

čet. asp. Josef Bublík

rtm. Josef Gabčík

rtm. Jan Kubiš

ppor. Josef Valčík

OPERACE ANTHROPOID

• Operace Anthropoid byl krycí název pro výsadek parašutistů vyslaných během 2. světové války z Velké Británie na tehdejší území Protektorátu Čechy a Morava. Byl tvořen vojáky československé exilové vlády Jozefem Gabčíkem a Janem Kubišem, spolu s dalšími muži (Josefem Bublíkem, Janem Hrubým, Adolfem Opálkou, Jaroslavem Švarcem, Josefem Valčíkem), kteří k nim byli přiřazeni. Hlavním cílem bylo zlikvidovat zastupujícího říšského protektora a šéfa RSHA Reinharda Heydricha. Operace Anthropoid se uskutečnila 27. 5. 1942 a byla úspěšná.

• Reinhard jel ve svém voze Cabriolet Mercedes 320 Cabriolet-B směrem na Pražský hrad. Když vůz odbočoval tehdejší Kirchmayerovou třídou vpravo do ulice V Holešovičkách, již tam čekal Gabčík, který ve chvíli, kdy kolem něj Reinhardův vůz projížděl, odhalil samopal Sten Mk II jímž měl Reinharda postřílet. Samopal však nevydal ani hlásku, zasekl se. Reinhard ze sebe doslova udělal živý terč, když se postavil poté, co si uvědomil, že se jedná o přepadení. V tu chvíli kdy nevyjde útok samopalem přichází na scénu Jan Kubiš, který hází na Reinhardův vůz granát, který ale vybuchne v zádi vozu. Heydrich byl i přes to zraněn a na následky zranění upadá 3. června 1942 do kómatu a následující den umírá na celkovou sepsi organismu v nemocnici na Bulovce.

• Parašutisté se ukrývali v pravoslavném kostele Cyrila

a Metoděje v Resslově ulici údajně jen krátce. Ovšem i přes to byla katedrála obklíčena a parašutisté byli 18. června 1942 odhaleni, zajati a následně zabití. Při této akci zahynuli tito příslušníci československého zahraničního od-boje: rtm. Jozef Gabčík a rtm. Jan Kubiš, spolu s dalšími parašutisty nadpor. Adolfem Opálkou, podpor. Josefem Valčíkem, čet. Asp. Josefem Bublíkem, čet. Janem Hrubým a rotným Jaroslavem Švarcem.

• V důsledcích atentátu na Heydricha nalezneme třeba vypálení obce Lidice (10. června 1942) a Ležáky (24. června 1942) i popravu 23 obyvatelů Bernatic či postřílení 73 lidí ve Spáleném lese u Klatov popravicími četami.

Vladimír Petřek

• Narozený 19. června 1908 v Olomouci, byl český pravoslavný duchovní. Byl svatořečen Pravoslavnou církví až v roce 2020 v Čechách i na Slovensku. Měl devět sourozenců, mezi nimi Miladu Petřkovou, a se svou manželkou, Jiřinou Petřkovou (Reinlovou), kterou poznal v Rožnově pod Radhoštěm, měl pouze jednu dceru, Jiřinu Petřkovou (Ju-lákovou).

• Již v mladých letech projevil zájem o jazyky, celkem jich ovládl deset. Otcem byl vychováván s láskou k vlasti a vlastenectvím. Projevil i silné náboženské citění. Později odešel Vladimír studovat teologické lyceum a studiem pokračoval v Bělehradě. Byl povolán do Kroměříže, kdy jeho nadřazené upoutala znalost jazyků, kultury a mentality.

Byla mu nabídnuta kariéra generálního důstojníka, Vladimír jí ovšem odmítl.

• Vladimír spolu s dalšími představenými v Praze vystavoval Židům křestní listiny. Myšlenka na úkryt parašutistů byla aktuální těsně před atentátem, ovšem přemýšlelo se o tom již na jaře 1942. Pro Vladimíra Petřka si gestapo za tento čin přišlo do jeho bytu 18. 6. 1942. Zbitý a spoutaný byl donucen vyzvat parašutisty k rezignaci. Poté, co se mu parašutisty nepovedlo přesvědčit, radši spáchali sebevraždu. On se po uvěznění na veřejnosti objevil až 3. 9. 1942 při veřejném procesu. Padly čtyři rozsudky smrti, kterým předcházely tvrdé výslechy. Kaplan dokázal díky své víře i životní vitalitě odolávat fyzickému i duševnímu násilí. Vladimír nikoho neprozradil ani přes fyzické týrání či psychologickou hru.

• To, že nežil se svou ženou a dcerou jim zachránilo život před popravou, kdy byli rodinní příslušníci parašutistů popraveni. Jedinými přeživšími po tomto masakru byla jeho manželka s dcerou a jeho sestra Marie. Mužští příslušníci rodin byli odvezeni do Osvětimi i s ženami, které ale pak putovaly i do dalších koncentračních táborů. Konce války se dožilo jen pět dětí. Vladimír byl v září 1942 popraven.

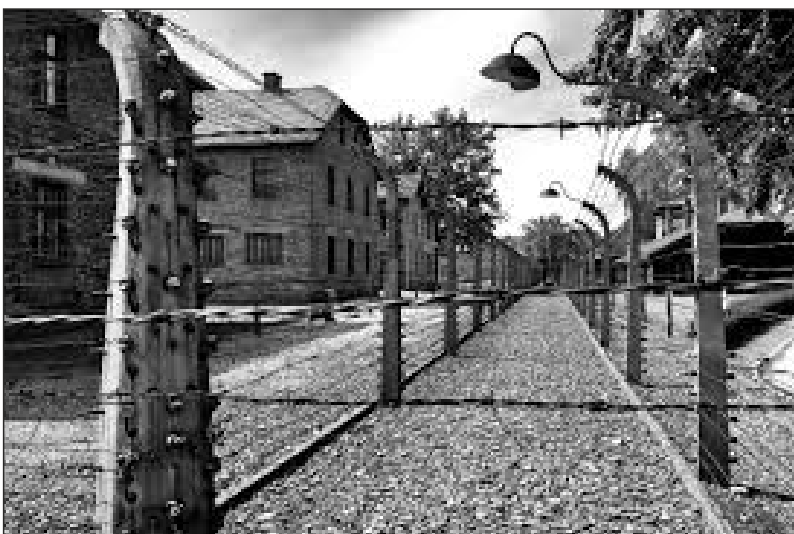
Milada Petřková

• Narodila se 13. 1. 1911 v Olomouci. Byla odborná učitelka na škole ve Velkém Týnci (učila češtinu, němčinu, literaturu a občanskou nauku) a v roce 1941 byla přeložena na měšťanskou školu do Holice u Olomouce.

• Spolu s rodiči a sourozenci zatčena 2. 7. 1942. Vězněna v Olomouci, poté v Brně. V březnu 1943 byla s dalšími vězeňkyněmi převezena do Kounicových kolejí. Opilý strážný SS na ni střílel do okna a těžce ji zranil na krku. Zranění sice nebránilo převozu do koncentračního tábora do Osvětimi, ale na následky zranění v táboře umírá.

S. Skácelová

Osvětim

Největším nacistickým koncentračním a vyhlazovací táborem, založený v blízkosti polského městečka Oświęcim.

Tábory byly v Osvětimi vlastně tři. Jako první byl postaven v roce 1940 Auschwitz I. Před vstupem do něj se nachází známý nápis Arbeit macht frei, který bychom mohli do češtiny přeložit jako „práce osvobozuje“. Pro nedostatečnou kapacitu byl posta-

ven v Březince největší komplex – Auschwitz-Birkenau. Zemřelo zde více než milion vězňů. Známa je rampa, kde se lidé před příchodem dělili, zda budou věznění, nebo jejich život skončí přímo v plynové komoře. Ze zmíněných dvou táborů vězni často odcházeli do pracovního tábora v Monovicích – Auschwitz III.